

דברי הכפר

יורם טהר לב

"פגישה אחת נכונה
מותירה מאחור
שובל זיכרונות המתפוגג באור".

גיליון מס 1923 * י'ג כסלו תשס"ה * 26 נובמבר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

28.11	רמה זולטי	2.12	איתמר כהן (נכד ר. כהן)
	אורלי בן צבי (נכדה)		מאור ראובנוב
			מיה קרטיס (נכדה מש' אלמן)
1.12	יורם בן-חיים	3.12	גשם כמרן (נכד ארנולד)
	נעה בן-חנוך (נכדה)		מעין פלמה
	דרור גלעדי (נכדה-שרקי)	4.12	אברי גליק

ימי נשואין

30.11 אסנת ודרור אגמון

זכור

טז	בכסלו תשמ"ה	12.84.	גב' ריינה וולפסדורף
י	בכסלו תשס"א	7.12.00	יונתן סטיל
יב	בכסלו תשכ"ב	20.11.61	גב' תמה פוטש
יז	בכסלו תשמ"ו	30.11.85	גב' הרטה וינטר
יט	בכסלו תשל"ז	11.12.76	לואיזה נתן
יט	בכסלו תשנ"ט	8.12.98	אנג'י קוניגס
כא	בכסלו תשמ"ט	30.11.88	גב' לילי רזניק

מהעורכת

הייתי רוצה לבקש מכולנו לחשוב ולהבין כמה חדירה יש לאינטימיות שלנו בזה שהעיתון הקיבוצי שלנו יוצא החוצה. זוהי הזדמנות לברר את המקום של העלון בינינו החברים וביניכם המכותבים שמעבר למסך המחשב. עלינו לשאול את עצמינו את נשאלה המתבקשת, האם אנחנו באמת רוצים לתת לעולם בחוץ לחדור לאינטימיות שלנו כאן? כאשר אתה בחוץ האם אתה לא יכול להיות גם בפנים?

שוחחתי הבוקר עם עורך עיתון מנוסה ותיק, בנושא תביעות והוצאת דיבה ושאר ירקות. שנתיים מחיי הוא מספר, ערך עיתון עם עו"ד צמוד, כי ראש העירייה בה יצא העיתון היה תובע הלך וחזר את העיתון על "לשון הרע" נגדו....

ובכן, משמעותו של הכתוב על גבי עמוד ראשון של "דברי הכפר" - "עיתון פנימי" כנראה כבר לא קיימת.

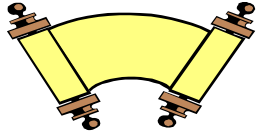
ובעקבות האירוע של התביעה המשפטית התמוהה כלפי חבר משלנו, אני לא יכולה שלא לשאול את עצמי, ונדמה לי שכולנו נדרשים לדון בסוגיה; האם מרגע שהעלון שלנו מפורסם מעל גבי האינטרנט הפתוח השתנתה לנו משמעותו של העלון? האם "דברי הכפר" הוא לא יותר עלון? האם הוא כבר גדל להיות עיתון?

אתם הקוראים אותנו מעל ומעבר למסך המחשב, לא תקבלו היום כתבה של חבר שביקש מפורשות, לפרסם אותה רק ב"עלון הפנימי". והיו וכנראה שגם יהיו עוד מקרים כאלה בעתיד שלא תקבלו כתבות "פנימיות".

והריני מזמינה באן את כולנו מבפנים ומבחוץ, לדיון בנושא: "האם מעכשיו אנחנו בעידן חדש, וזה כבר מסוכן להתבטא מעל דפי העלון/העיתון הזה "דברי הכפר" הטוב והמוכר של כל הימים?

שושנה שרקי

**לבני ובנות המצווה, ברכת ההורים במסיבת
ההפתעה המסורתית....**

תמצית ברכתי לכם הולכת בערך ככה:

מה נכון? החיים הם מה שתעשו מהם.

מה לא נכון? החיים הם מה שעשו לכם.

מה כנראה נכון? לא כל השתילים הושקו, זובלו ונגזמו כראוי, יש גננים טובים ויש כאלה פחות אך בכל מקרה, כולם בטוחים שהם יודעים את התורה.

מה ברור? לא השתיל יכול לקבוע באיזו גינה הוא גדל.

מה כיף? אם כך, יש את מי להאשים.

מה הבעיה? גם אם נמצא את האשם, זה לא יעזור לאף אחד.

מה המסקנה? חזור להתחלה ...

האמינו לי ילדי מצווה חפים מחטא ונוטפים טללי נעורים עבריים, האמינו לי שזוהי כל התורה על רגל אחת. הגעתם לגיל מצוות וזה אומר שאתם יכולים להתחיל לחשוב במושגים של "לקחת אחריות על החיים שלי" (לא שלי, שלכם יה מטומטמים!! אי אפשר אתכם, הכל בגלל ההורים שלכם...).

"לקחת אחריות" זה לא "לעשות כל מה שאומרים לי" אלא פשוט להבין שמה שיקרה לי, לטוב ולרע, תלוי בעיקר בי.

אני מברך אתכם שתדעו להפנים וליישם בחייכם את ראיית העולם הזאת, נקודת מבט שכה הרבה מאיתנו המבוגרים כל-כך לא מבינים, כל-כך שוכחים.

ברכות לכולכם, בשם כל הורי המצווה.

תמיר

תודה רבה – בגדול !

לכל אלה שהשתתפו בחגיגת יום הנישואין ה-60 שלנו ב"מפגש", ולכל אלה שטרחו, אפו וסידרו את המקום – תודה! כמו-כן, כל החברים ששלחו וברכו ברכות, תודה! לאלה שהביאו מתנה, כרטיס ברכה וכל שאר הדברים הטובים שקבלנו בשפע – תודה! אנו מרגישים שכפר-הנשיא (עם או בלי שינויים!) הוא מקום טוב לחיות בו בכל תקופה, ואולי במיוחד בעת זקנה.

מקרב לב ובאהבה והערכה לכולם.
ג'וליה ואריה ניצן.

סיפור

על מלונון בכפר הנשיא.

תגובה לסיפורה של יעל שפרונג שהופיע ב"דברי הכפר" של 19-11-04.

אנחנו שוהים בשכונה החמודה שלנו שבכפר הנשיא כבר מספר שנים טובות. השכונה נותנת לנו הרגשה של כמעט חוץ לארץ: מן המרפסות של הבתים החמודים נשקף נוף ממש מרהיב של דשאים ירוקים, גינות נוי ועצים יפים ושונים ונוף של מפרץ טובה, כשבתי טובא כמעט נוגעים לבתי השכונה. בלילה יש כתמים יפים של אורות קסומים היוצרים כמעט מעגל.

אני אוהב את המקום הזה. זמן מה לאחר שהגענו לשכונה, התחילו להגיע ומגיעים המון אוטובוסים ומכוניות עם ילדים ומבוגרים מכל שכבות החברה ומשתקעים במלונן הצמוד (מאוד) לשכונה, למשך ימים רבים. זה מה שקורה בעולם שלנו כשצריך לשרוד כלכלית. האמנם? למותר לציין שבעלי המלונן לא עושים כדי להנעים לנו ולמספר שכנים לא מבוטל את השהות בשכונה.

יעל, לנו אין צורך לצאת לבלות במלון בחוץ. יש מצב כזה כאן, בחינם. בבית. חבל על הזמן.

אני מקווה שלמרות ואף על פי כן נהניתם באילת.

שבת שלום.

מרדכי ברור.

דרישת שלום

דרישת שלום מ-Larry Mandon (Hans from Gorsey Leaze)

לחברים שמכירים אותו.

מי שמעוניין לקרוא מכתב שהוא שלח למרגה, המכתב נמצא אצלי.

טל' 4503 או פתק בת"ד 87.

מטי.

הפירוורים השבוע נשמטו כנראה מזיכרון הכותבים. לכן – אין. ובכל זאת פירור גדול שהתחיל את הבוקר שלנו כאן היום: שוטרים הגיעו לקיבוץ, סרקו ובדקו את השטח בעיקבות שתי פריצות שאירעו כאן הלילה. אחת למחסן האבוקדו בשטח, והשנייה למשרדי הנהלת החשבונות.

ש.ש.

ככה לא בונים חומה

כנראה שסיפור השמירה לא נגמר ורק נעשה יותר מגוחך (אולי עצוב) מפרק אל פרק. הגיע היום הגדול וג'קי הודיע לי שאנחנו שומרים ביום ו' למרות התרגיל הזול של קובי שבו במקום לעלות את נושא השמירה לסדר היום, הוא "ניקה את השולחן" בכך שחיבר את ג'קי ואותי לשמור יחד וכפול, החלטנו לבצע את השמירה. ביום חמישי פניתי לנורמן על מנת לקבל תדריך מסודר והנחיות לגבי השמירה. התדריך היחידי היה "המפתחות על החלון של טוני". שאלתי מה קורה עם הג'יפ (המשוכלל שמשפר את השמירה שלנו) והתשובה הייתה שהג'יפ מאד עדין ולא יחזיק מעמד אם ינהגו בו כולם, לכן הוא יינתן אך ורק לשומר הלילה הקבוע.

טוב, כבר מעייף אבל נטפל בזה בהמשך, כרגע רק איך מנהלים פטרול ממונע? לוקחים רכב מהסידור (מספיק עמיד לכל הנהגים) וכבר נגלה לבד מה אמור השומר לעשות. יום שישי, השעה 18:00 ומתכוננים למרוח צבעי הסוואה לקראת השמירה. הטלפון מצלצל ובקצהו השני נורמן מודיע לי שיש התרעה חמה לפיגועים בצפון ועתה נקבל את ג'יפ השמירה.....

רגע, תנו לי להבין. הג'יפ המשופר שלא עומד בתנאי הנהיגה של כלל הנהגים הוא ההבדל הביטחוני בין שמירה רגילה לשמירה בתנאי התרעה חמה לפיגועים???? טוב, נעזוב את הג'יפ כי זה לא העניין. החלטתי שהמצב רציני מדי להתווכח ודרשתי מנורמן שיארגן לנו נשקים, שהרי שמירה בכלל ללא נשק היא בדיחה ושמירה בזמן התרעה לפיגועים ללא נשק בפרט לא תעלה על הדעת. התשובה שקיבלתי היא שאין נשקים יותר בכ"ה ואנו מחכים למשמר הגבול שיספק לנו חזרה חלק לפחות. אותי זה לא מספק ולפטרל כל השמירה כמנגנון התרעה (ללא יכולת להגיב ולהתגונן) לא מקובל עלי. התשובה של נורמן היתה (לא באשמתו והוא באמת חסר אונים כרגע) שלג'קי יש אקדח פרטי וזה מה שיש.

בשלב זה לא נותר לי אלא להודיע לנורמן (לא הייתי ועדיין לא שלם עם ההחלטה) שאם הוא לא יוכל לספק לי נשק אז לא אוכל לבצע את השמירה והוא יצטרך למצוא לי מחליף. סוף סיפור – לאחר שיחה של אילנה עם מנהל הקהילה (ערב שבת) קובי הודיע לה שהוא לא אחראי על הביטחון "רק מנהל הקהילה" ושיש מא"ז והוא מחליט. למרות זאת קובי קיים שיחה עם נורמן שנאלץ לבצע את השמירה עם ג'קי..... והשומר היחיד!! שהיה אמור לשמור לבד ללא נשק (למרות שהוסמך ע"י משמר הגבול לשאת נשק), גם הודיע שבתנאי של התרעה חמה הוא לא יוכל לבצע את השמירה. השומר שוחרר מהשמירה ובמקומו גויסו שומרים חמושים. נקודות למחשבה, דיון, והכי חשוב ביצוע:

- למה אנחנו לא מכבדים את לקח אבי, את עצמנו, לומדים ובאמת בפועל מבצעים את השינויים הנדרשים? למה חייו של השומר היחיד ששומר היום הם יותר בטוחים משל אבי?
- מה זה הסיפור המצחיק של הג'יפ המשופר שלא עומד לרשות השומרים? איך השומר יכול לקחת את השמירה ברצינות שלא לוקחים אותו באותה מידה?

- מי קובע שאקדח אחד יספיק בין שני שומרים "העיקר שיש נשק" (קובי אתה לא סמכות בנושא)?
- אם אין צורך לשמירה עם נשק, למה לא מופיעים בה הבנים שלא גויסו לצבא (אם אני טועה אשמח לשמוע אחרת)?
- מי פועל (באמת ללא סחבת) לדאוג שיהיו נשקים עבור השומרים בכפר הנשיא?
- האם יש תכנית לתדרוך מסודר של השומרים תקופתית?
- סדרת הדוקרנים שהוסיפו בתחתית השער מונעים זחילה אינדיאנית, רק שיותר קל ופשוט לעבור בין הגדר וקצה השער בהליכה זקופה.
- הטלפון שנמצא בקופסה החיצונית לא מגיב (נכון לשבת בצהרים) כך שלא ניתן לצלצל לחבר על מנת שיפתח את השער.
- חבר ניקנס כי לא הופיע אבל אותו דין לא חל על התושבים.....

בשלב זה אני פונה לקובי ישירות לקיים דיון מקיף בכל נושא השמירה הביטחונית בכפר הנשיא על מכלול ההשלכות. אני מקווה לשמוע יותר תמיכה (גם הסתייגות זו תגובה) מהחברים שאכפת להם, לפני שאבי יפתח מועדון (חס וחלילה) ויצרף אליו חברים נוספים.

לסיום: מאד חשוב לי להדגיש נורמן וטוני עומדים במצב בלתי אפשרי ולא ניתנת להם האפשרות לבצע את תפקידם כראוי. אני תומך בכל המאמצים שלהם לבנות מערכת שמירה אמיתית, אבל ללא דיון אמיתי ומקיף אין להם את המסגרת וההנחיות שבעזרתן ניתן לפעול. ישר כוחם (וגם שלנו).

שבת שלום
רפי

בנושא ביטחון ושמירה

ליידע, להזכיר ולספר...

לאחרונה הורחב מעגל תורנות השמירה כשנוספה קבוצת הבנים והתושבים. רעיון הרחבת השמירה מוכיח את עצמו, רוב החברים בנים ותושבים מופיעים לשמירה בצורה מסודרת ויש לשבח על היענותם מעל ומעבר, שיתוף הפעולה למופת וביצוע השמירה ללא דופי. כמו כן תרומתם של המצטרפים החדשים לביטחון הקהילה כולה.

יש לציין:

- רשימת השומרים כוללת גם בני משק שלא שרתו בצבא.
- כל מי ששומר בפעם הראשונה, מקבל תדריך מלא ומענה לכל שאלה.

ג. בנוסף, קיבלנו מהמועצה האזורית ג'יפ בטחון שמשמש את שומר הלילה לפטרול לילי. השומרים במשמרת הערב המוקדמות מקבלים רכב מסידור הרכב העומד לרשותם.

ג'יפ הביטחון הוא רכוש המועצה, ויש לנו מחויבות לשמור על הג'יפ היחיד שקיים לרשותנו ולטובת הביטחון.

ביום ו' האחרון עקב התראה על פיגוע אפשרי באזור הצפון, הועמד הג'יפ לרשות השומרים כבר במשמרת הערב המוקדמת, באופן חד פעמי וכמובן שיעמוד לרשות השומרים במקרים דומים אחרים לעת הצורך.

לדאבוני, מתברר שיש אמנם מספר מצומצם מאוד של אנשים שבמשך שנים ישבו על הגדר ולא בצעו תורנות שמירה, בכל מצב בטחוני, גם בזמנים שלווים יותר או שלווים פחות. ובכל זאת מוצאים לנכון לעסוק בנושא ולהוציא כל כך הרבה אנרגיה במתיחת ביקורת, שוב ושוב עוסקים רק בהצטדקות בנוגע לחוסר תפקידם שלהם בתורנות השמירה.

אינני סבור שפועלם זה הכולל אף התססת נפשות נגד השמירה, תורם במשהו לביטחון הכללי ולביטחון האישי של כל אחד מאתנו.

ברצוני להזכיר כי יש החלטה על תשלום קנס בסך – 150 ₪ למי שלא יבצע תורנות שמירה ויחלוק עם כולם בנטל. מיותר לציין כי החלטה זו אינה כנגד אף אחד באופן אישי אלא לטובת הכלל ואני שמח שמדובר במתי-מעט אם בכלל שמסרבים לבצע שמירה.

ולביטחוננו – ראשית, הבא נמשיך לשתף פעולה יד ביד ולא יד אחת נגד השנייה.
כולנו חברה אחת.

נורמן ברק

תוספת קטנה של קובי למכתבו של נורמן

חבל שנושא כל כך קטן ואישי, הופך בגלל עודף זמן פנוי לסוגיה שתמלא כנראה בעתיד הקרוב, עד שסוגיית הזמן הפנוי תטופל בהצלחה, בזוטות אישיות כאלו.

עפ"י הנחייתי סודרו החברים המוזכרים יחדיו (בלתי עם נועדו) לשמירה, כפי שסוכם. והנה הודיעו על "התרעה חמה". צריך לדעת שלשון ההודעה אמרה, התרעה חמה באזור הצפון: מחדרה עד מטולה.

בכל מקרה היו מסודרים שני שומרים לאותו ערב בגלל הודעה חריגה כזו. היות שסודרו שניים שלאחד מהם יש נשק, נראה היה שזה בהחלט מספיק וכך ציפינו שתבוצע השמירה על הצד הטוב ביותר כמצופה.

והנה, הגיע טלפון ביום ו' בערב מאילנה פרנק, ואכן התקיימה שיחה ביני לבינה שבסופה לא נאמר בשום פנים ואופן שקובי לא אחראי, אלא שקובי ישוחח עם נורמן/טוני ויחזור אל אילנה כדי לסגור העניין כך או אחרת.

וקובי שוחח עם הנזכרים, אך ברצותי לחזור לשיחה עם משפחת פרנק, לא היה אם מי לדבר, אלא עם מענה טלפוני... איך לא? הושארה הודעה מתאימה!!!
כמובן שאת זה רפי לא כותב ולא מאזכר.

עד כאן זוטות.

תשובות:

1. מאוד מכבדים את "לקח אבי" ולכן קוימו אין ספור דיונים. נכון ללא שיתופו של רפי פרנק, אלא רק בהנהלות המוסמכות ובסיוע גורמי בטחון אזוריים וארציים.
2. לגבי השימוש בג'יפ – כך החליטו אנשי הביטחון המפקדים על העניין – גם אם אני לא מסכים אני מכבד את החלטתם!!
3. נורמן פועל ללא כל "סחבת" כדי לקבל נשקים ארוכים.
4. אם יש צורך בתדרוך נוסף או יותר מקיף של השומרים – יבוצע!

ולגבי יתר ההערות – נעזוב!

קובי

מסר מזקני ההופי מאורייבי

אתם אמרתם לאנשים שזו השעה האחת-עשרה.
עכשיו אתם חייבים לחזור ולהגיד לאנשים שזוהי **השעה**.
ויש דברים שיש לקחת אותם בחשבון.

היכן אתם גרים?

מה אתם עושים?

מה היחסים שאתם מקיימים?

האם אתם נמצאים ביחסים הנכונים?

איפה המים שלכם?

דעו את הגן שלכם.

זה הזמן להגיד את האמת שלכם.

ליצור את הקהילה שלכם.

היו טובים זה לזה
ואל תחפשו את המנהיג מחוץ לעצמכם.

זה יכול להיות זמן טוב!
יש נהר שזורם עכשיו מאד מהר.
הוא כל כך גדול שיהיו אנשים שיפחדו.
הם ינסו להיאחזו בחוף.
הם ירגישו כאילו שהם נקרעים לחלקים, והם יסבלו מאד.
דעו שלנהר יש את היעד שלו.
הזקנים ואמרים שאנחנו צריכים להשתחרר מהחוף, ולדחוף עצמנו לאמצע הנהר, לשמור
את עינינו פקוחות, ואת ראשינו מעל המים.
ראו מי נמצא שם אתכם ותחגגו.

בזמן זה בהיסטוריה, עלינו לא לקחת שום דבר באופן אישי.
ופחות מהכל את עצמנו.
ברגע שאנו עושים את זה, המסע וההתפתחות האישית שלנו נעצרים.

הזמן של הזאב הבודד עבר.
התאספו ביחד!

סלקו את המילה "מאבק" מהמילון שלכם ומהגישה שלכם.

כל מה שאנחנו עושים עכשיו צריך להיות בצורה מקודשת ובחגיגות.
אנחנו הם אלה שחייכנו להם.

אל מקום נכון בזמן נכון
מתוך "האוסף שלי" שושנה ש.